

Дмухаючи на пальці, Джастін потупав ногою по хіднику, неначе хотів зігрітися, потім став крастися провулком. Місяць був напівповний, але його світло ніяк не могло пробитися крізь темряву ночі, таку густу й глибоку, що її можна було майже відчутися на дотик.

— Двадцять хвилин... це займе не більше як двадцять хвилин, — пробурмотів він, відкриваючи рюкзак і дістаючи ліхтарик.

Посвітив на бруківку, щоб не підвернути ногу у вибоїні або не наштотхнутися на перешкоду, і швидко пішов угору по Грінвей-стріт, відтак повернув праворуч, у бік району Мейфілд. Хідники, бари, магазини й балкони були безлюдні, крізь вікна будинків не проникало світло. Все місто здавалося мертвим. Тиша була така глибока, що звук кроків Джастіна хідником здавався оглушливим.

«Швидше!» — подумки наказав він собі, відчуваючи, як від нервового напруження стискається горло. Прискорюючи крок, Джастін пройшов ще зі сто метрів, знагла в нього з'явилося дивне відчуття, що він уже не сам. Щось перемістилося трохи далі, він був у цьому абсолютно впевнений. Хлопець не міг розгледіти жодних обрисів, помітив лише тінь, що хвилеподібно пробігала по стіні, освітленій його ліхтарем.

— Хто там?

Спрямувавши ліхтар у невелике заглиблення в нижній частині будівлі, він застиг в очікуванні.

— Я тебе бачу, знаєш? Ну ж бо, вилазь із цієї діри! — погрозово вигукнув Джастін.

Тінь на стіні затремтіла, і в нього нараз виникло враження, що темрява змінюється... що вона стискається й ущільнюється навколо нього.

— Якщо ти думаєш, що злякаєш м-м-мене, — заїкнувся він, — то ти...

Слова застрягли в горлі, коли він із жахом побачив два великі червоні ока, що дивилися на нього. Із серцем, що калатало так швидко, ніби мало ось-ось розірватися, Джастін ступив крок назад, потім ще один, аж раптом ударився об стіну позаду себе.

Хлопець шукав очима будь-що, хоч щось, чим міг би захистити себе, але нічого не знайшов.

— Дай мені спокій... дай мені спокій... — затинаючись, повторював він, розмахуючи ліхтариком, наче палицею. — Благаю, змилуйся...

Але благання Джастіна були марними: він відчув, як щось слизьке обхопило його за ноги й повалило на мокрий хідник, почув власний голос, що кликав матір.

А потім не було вже нічого. Нічого, крім тиші.

І двох великих червоних зволожених очей, що дивилися в небо серед глибокої ночі...

РОЗДІЛ 1

Учепившись руками в подушку, з лискучим від поту чолом і серцем, що нестримно калатало, Оріель Крошмор розплющив очі й закричав:

— Ні! Не хочу!

Сайленс прокинулася, одразу ж увімкнула настільну лампу й кинулася до ліжка брата, погладила його по чолю.

— Це лише сон! Просто поганий сон.

Його мозок досі був на межі свідомості, Оріель кліпнув очима, наче запитуючи себе, чи Сайленс існувала насправді, чи була лише ілюзією, потім зітхнув.

Таке ставалося не вперше. Йому здавалося, що він переживав цю сцену десятки разів, завжди одне й те саме: він починав кричати уві сні й будив Сайленс, яка, вставши з ліжка, приходила його заспокоювати.

— Вибач, — сказав він. — Я знаю, що тобі, мабуть, набридло чути ці нічні марення, але...

— Мені не набридло, я непокоюся через тебе, — відповіла вона.

— Всього лиш кошмари...

Кошмари, які давно не давали йому спокою й цупко чіплялися до шкіри, мов неприємний запах. Сайленс дивилася на нього довгу мить.

— Я бачу це у твоїх очах, знаєш?

— Що?

— Страх заснути. Страх сновидінь.

— Не говори дурниць.

— Бачив темні кола в себе під очима? Ти маєш такий вигляд, ніби не спав декілька днів.

— Знаю, просто... забудь, ти не зрозумієш!

— Розумію, що ти поводишся дуже дивно.

«Дивно» — це ще м'яко сказано: Оріель був постійно насторожений, скидався на зацькованого і підскакував від найменшого шуму.

Оріель усміхнувся.

— І це ти мені говориш?

— Я знаю, що й сама дивна, — зізналася Сайленс. — Але ти не такий. Ти...

— Який? Я — «нормальний» близнюк? Тобто менше «пошкоджений» із нас двох?

— Не прикидайся дурником, ти чудово розумієш, про що йдеться.

Оріель якусь мить дивився на неї, потім відвів погляд.

— Ти не завжди була такою, знаєш?

— Якою?

— Дивною. Колись ти була такою, як я.

Сайленс відчула, як у неї стискається горло. Минуло вже два роки. Два роки від тієї «аварії». Все, що закарбувалося в її пам'яті, це вантажівка, яка зненацька з'явилася невідомо звідки, скрегіт гальм, вивіска «Міллер. Фрукти та овочі», що ставала дедалі більшою й більшою... крик матері, відтак — порожнеча. Абсолютно нічого, доки вона не прокинулась у лікарняній палаті.

— Знаю, і мені прикро, що я вже не та дівчина, якою колись була. Але я нічого не можу вдіяти. Це не моя провина й не твоя. Просто так сталося, — відповіла вона, і в її очах з'явився смуток.

Оріель схилив голову. Ні, Сайленс не винна в тому, що вона змінилася. То була лише частина наслідків аварії. Цілком незначна частина, враховуючи всі обставини. Він ніколи не говорив сестрі, але лікарі констатували її смерть одразу після прибуття до лікарні. Він навіть чув, як одна з медсестер сказала другій: «Коли ми везли малу Крошмор у морг, а вона раптом знову почала дихати, доктор Купер ствердив, що ніколи не бачив нічого подібного і що то було справжнє диво». Тоді її подруга відповіла: «Всі тільки про це й говорять... Дехто навіть вважає, що вона воскресла».

— Я не повинен був так казати, — пробурмотів Оріель. — Вибач.

Вони із Сайленс були дуже схожі. В обох були тонкі, правильні риси обличчя, порцелянова шкіра, прямі носи, чорне волосся й очі такого блілого й водночас навдивовижу насиченого блакитного кольору, що здавалося, ніби ти тонеш у них. Він був вищий і ширший у плечах за Сайленс, але не можна було не здогадатися, що вони брат і сестра.

— Я не ображаюся, йолопе! Але хочу, щоб ти звернувся до лікаря...

— До лікаря?

— До психіатра. Гадаю, що твоя підсвідомість намагається тобі щось сказати.

— А я думаю, що тобі варто спалити ті дурні книжки з психології, які ти постійно читаєш, і припинити верзти дурниці, — насмішкувато відповів Оріель.

— *Тут він якраз має рацію,* — озвався глузливий голос у голові Сайленс. — *Я тобі вже тисячу разів казав: я — не психічна хвороба.*

— *Ні, ти химера, створена моїм мозком,* — відповіла Сайленс.

— Хто таке сказав?

— Доктор Андерсон.

— Ці психіатри... їм завжди треба знаходити хитро-мудрі пояснення елементарних речей... Як на мене, то це їм треба звернутися до лікаря, — зареготав голос.

Сайленс почала чути цей голос у своїй голові невдовзі після прибуття до лікарні. Спочатку вона звернулася до невропатолога, який запевнив її, що ці слухові галюцинації не мають фізіологічної причини й що в неї немає пухлини або пошкоджень мозку, які могли б пояснити цей феномен. Потім — до психіатра, який сказав, що це психологічний розлад, викликаний посттравматичним шоком, і що мозок Сайленс просто створив щось на кшталт «уявного друга», щоб допомогти їй пройти через випробування. Випробування, якого з емоційної точки зору вона не здатна була збагнути. Психіатр навіть додав, що це абсолютно нормальний захисний механізм і їй не варто хвилюватися.

Від часу трагедії минуло два роки. Сайленс почувалася набагато краще, але той клятий голос у її голові нікуди не зникав. Навпаки, продовжував розмовляти з нею і, здавалося, постійно з неї кепкував.

Оріель відкашлявся, щоб привернути увагу сестри.

— Ти знову маєш такий вираз обличчя... Це він, так? Той голос? Він розмовляє з тобою, правда?

Сайленс навіть не намагалася заперечити.

— Так. Здебільшого я намагаюся його ігнорувати але іноді мені це не вдається і...

— Це не має значення. Зрештою він колись зникне. Ти не божевільна, я це знаю, — переконано сказав Оріель.

— Ні, ти не божевільна, я можу це підтвердити, — засміявся голос.